LIBRIS | We know books

Alice în Țara Minunilor

Adaptare de
Lisa Regan
Ilustrații de
Mel Howells

Traducere din limba engleză de
Dașa Suciu

Editura Paralela 45

LIBRIS We know books

Pentru soțul și băieții mei minunați.
Vă iubesc atât de mult, LR.

Pentru Evie, MH.

Traducerea versurilor aparține Ioanei Ieronim și a fost reprodusă după ediția *Alice în Țara Minunilor*, Ed. Humanitas, 2016.

Redactare: Maria-Magdalena Trandafir
Corectură: Mihaela Cosma
Tehnoredactare & DTP copertă: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Alice în Țara Minunilor / adapt. de Lisa Regan; il. de Mel Howells; trad. din lb. engleză de Daşa Suciu. – Pitești: Paralela 45, 2022
ISBN 978-973-47-3598-3
I. Regan, Lisa (adapt.)
II. Howells, Mel (il.)
III. Suciu, Daşa (trad.)
087.5

Alice in Wonderland
Adaptare după povestea scrisă de Lewis Carroll

Copyright © Arcturus Holdings Limited
Romanian edition published by arrangement with Agenția Literară Livia Stoia
Copyright © Editura Paralela 45, 2022
Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparalela45.ro

COMENZI – CARTEA PRIN POȘTĂ
EDITURA PARALELA 45
Bulevardul Republicii, nr. 148, Clădirea C1, etaj 4, Pitești,
jud. Argeș, cod 110177
Tel.: 0248 633 130; 0753 040 444; 0721 247 918
Tel./fax: 0248 214 533; 0248 631 439; 0248 631 492
E-mail: comenzi@edituraparalela45.ro

Tiparul executat la tipografia Editurii Paralela 45
E-mail: tipografie@edituraparalela45.ro

Cuprins

CAPITOLUL 1
În vizuina iepurelui 4

CAPITOLUL 2
O coadă lungă 16

CAPITOLUL 3
Sfaturile omizii 26

CAPITOLUL 4
O ciudățenie de petrecere cu ceai 36

CAPITOLUL 5
Falsa Broască-Țestoasă 47

CAPITOLUL 6
Cine a furat tartele? 56

LIBRIS | We know books

CAPITOLUL 1

În vizuina iepurelui

Era o zi însorită, iar Alice stătea cu sora ei pe malul râului. Căldura o moleșise destul de mult și, neavând nimic de făcut, începuse să se cam plictisească. Tocmai se întreba dacă ar putea să-și adune puterile ca să culeagă margarete pentru o ghirlandă, când un Iepure Alb cu ochii roz a trecut în fugă pe lângă ea. Alice nu i-a dat prea mare atenție, până când l-a auzit bombănind de unul singur:

— Vai de mine, vai de mine! O să întârzii!

Apoi, când acesta a scos un ceas din buzunarul jachetei, Alice a sărit în picioare și l-a privit cu interes.

Fata s-a luat după urecheat, traversând câmpul, și l-a privit strecurându-se în gaura unei vizuini de iepure. Fără a se gândi la urmări, Alice a coborât după el. La început, gaura arăta ca un tunel, dar apoi a devenit mai abruptă, iar fetița a început să cadă fără oprire, de parcă ar fi fost într-o fântână.

Căderea părea să fie foarte lentă, căci Alice avea timp destul să privească în jurul ei. Pe pereții fântânii erau o mulțime de rafturi și dulapuri. A apucat chiar să pună mâna pe un borcan pe care scria MARMELADĂ DE PORTOCALE, dar era gol. Alice și-a spus în sinea ei:

Am coborât atât de mult, că pot ajunge la capătul celălalt al pământului. Cât de grozav ar fi!

Alice a coborât fără oprire, încât mai că o luase somnul, dar, deodată, a aterizat pe

LIBRIS | We know books

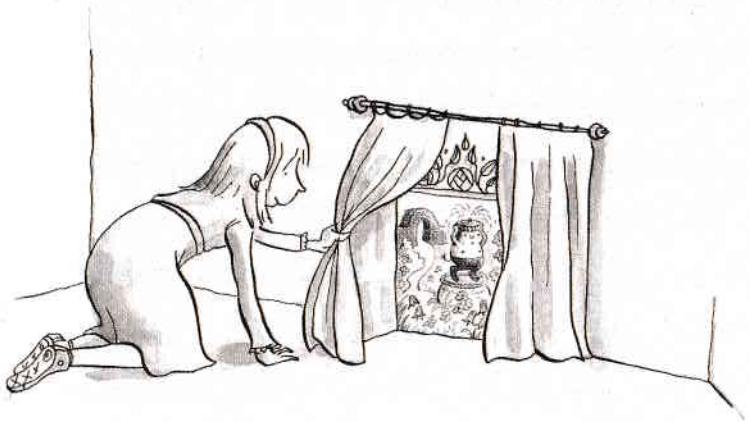
pământ cu o bufnitură. În față se întindea un pasaj lung și întunecos, prin care Iepurele Alb gonea cu aceeași îngrijorare, că este în întârziere. Alice s-a luat după el, dar acesta a plecat în grabă, iar ea a rămas singură pe un coridor lung, cu uși de-o parte și de alta.

În fața ei a văzut o măsuță din sticlă, cu trei picioare, pe care se afla o cheie. Alice a încercat cheia în toate încuietorile, dar nu s-a deschis nicio ușă. Ce era de făcut? A observat apoi o perdea scurtă, în spatele căreia se afla o ușă mică. Cheia s-a potrivit perfect, iar ușa s-a deschis.

Aceasta însă era prea mică pentru a putea intra, așa că Alice s-a așezat în genunchi ca să arunce o privire. Ea a văzut o alee, care ducea spre o grădină nespus de frumoasă, cu flori viu colorate și fântâni arteziene.

Ce mult ar fi vrut să se afle acolo, departe de coridorul întunecos!

Dacă aș putea să mă strâng ca un telescop, s-a gândit Alice. *Probabil că aș putea, dacă mă concentrez destul. Se întâmplă atât de multe lucruri ciudate azi!*

Alice s-a ridicat în picioare și a observat ceva nou. Pe masă se afla o sticluță („care sigur n-a fost acolo înainte", s-a gândit ea). Sticluța avea o etichetă pe care scria cu litere mari BEA-MĂ.

Alice nu era prostuță. Se putea ca sticla să conțină otravă, și nu voia ca povestea ei să ajungă un semnal de avertizare pentru ceilalți copii. Însă pe sticlă nu scria „otravă",

LIBRIS | We know books

prin urmare a luat o înghițitură mică. Avea un gust foarte plăcut, așa că a băut-o imediat pe toată.

— Ce ciudat, a spus Alice, simt cum mă strâng ca un telescop!

Era adevărat! Se micșorase până ajunsese de mărimea unei păpuși. Piciorul mesei era uriaș pe lângă ea, dar măcar putea să intre pe ușă ca să ajungă în grădina cea minunată.

Alice a așteptat să vadă dacă se micșorează și mai mult („căci, până la urmă, asta ar putea duce la dispariția mea, ca flacăra unei lumânări"), iar apoi s-a repezit

spre ușă. Dar, vai, lăsase cheia pe masa de sticlă, iar acum era mult prea micuță ca să ajungă la ea! Sărmana Alice a început să plângă.

După o clipă, fetița și-a venit în fire și și-a adunat puterile pe care le mai avea, încercând să se concentreze. Sub masă a observat o cutiuță din sticlă. În ea se afla o prăjitură foarte mică, pe care scria MĂNÂNCĂ-MĂ.

Ei, ce-o fi o fi, s-a gândit ea și a mușcat din prăjitură.

Și-a pus mâna deasupra capului, să vadă dacă se face mare din nou, și a rămas surprinsă că nu se întâmpla nimic. Normal că așa este de obicei atunci când mănânci prăjituri, dar,

LIBRIS | We know books

cum ziua aceea fusese foarte ciudată, Alice se aștepta să urmeze ceva neobișnuit.

În scurt timp, fata a înfulecat toată prăjitura. Când a simțit că începe să se întâmple ceva ciudat cu ea, a strigat:

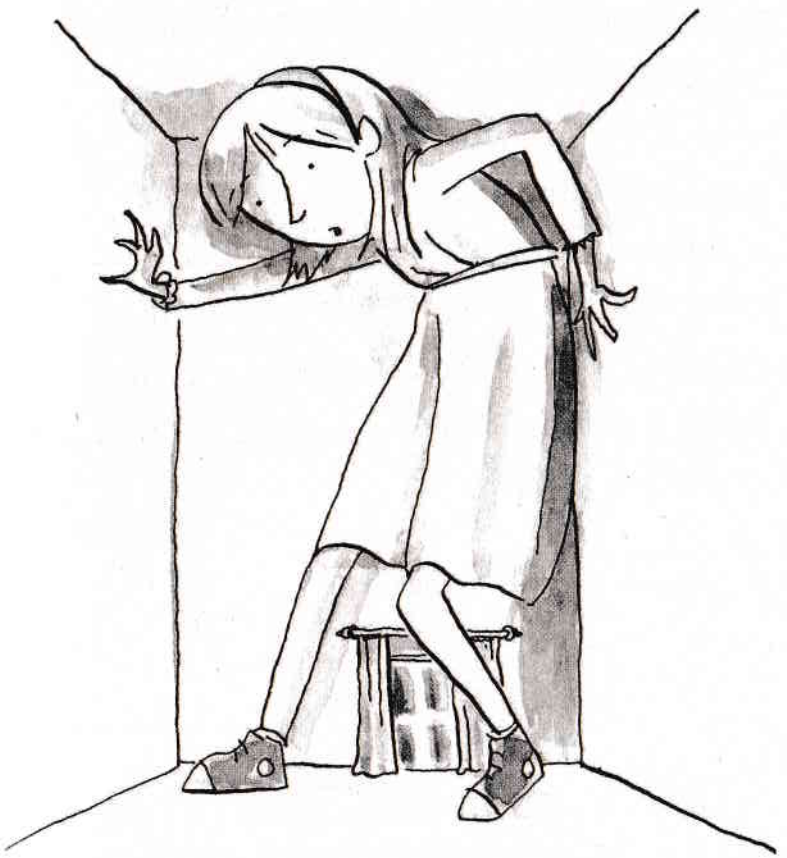
— Vai! Vai de mine! E tot mai mult ciudat! (Uimită de tot ce se întâmpla, a uitat să se mai exprime corect gramatical.)

Alice creștea acum, dar cu o viteză ametitoare.

— Adio, piciorușele mele! a strigat uitându-se în jos, spre pantofii care erau foarte departe de ea. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc!

În momentul în care s-a lovit cu capul de tavan, Alice a înșfăcat cheia de pe masă și s-a îndreptat spre ușă.

Era atât de înaltă, încât nu numai că nu era posibil să treacă de ușă, ci a și trebuit să se întindă pe podea ca să poată privi în grădină. A început din nou să plângă

și a vărsat atât de multe lacrimi, încât s-a format o băltoacă mare în jurul ei.

Când a auzit sunetul unor pași, s-a oprit din plâns și și-a șters ochii. Era tot Iepurele Alb, îmbrăcat în haine de gală, cu